

Над Полтавою

Борис Олійник

Над Полтавою – літо бабине.
У Санжарах – падолист...
Що ж ти, мила, зі мною бавишся:
Став я тінню – подивись!

Я біжу, аж іскри порскають
З-під років, як з-під чобіт...
Ну навіщо мені ти Ворсклою
Зав'язала білий світ?

Я ж не камінь, та я ж не дерево.
То допоки – одвічай:
Я на цім, ти на тому березі,
Посередині – печаль?

Може б, я до якої горлиці
Перекинув тихий міст,
Але ж ти мені, мила, Ворсклою
Зав'язала білий світ.